

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 11
din 13.01.2009**

Dosar nr.: 715/2008

Petiția nr.: 13443 din data 21.10.2008

Petent: Ț N

Reclamat: Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov, Înalta Curte de Casație și Justiție, Consiliul Superior al Magistraturii și Primăria Azuga

Obiect: Abuz în exercitarea funcțiilor, neîndeplinirea obligațiilor legale, tergiversare, corupție

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. Ț N

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov cu sediul în Bd. Eroilor, nr.1, Brașov, județul Brașov

I.2.2. Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov cu sediul în str. Republicii, nr. 45, Brașov, județul Brașov

I.2.3. Înalta Curte de Casație și Justiție cu sediul în Str. Batiștei, nr. 25, sector 2, București

I.2.4. Consiliul Superior al Magistraturii cu sediul în Calea Plevnei nr. 141B, sector 6, București

I.2.5. Primăria Azuga cu sediul în str. Victoriei, nr.61, Azuga, județul Prahova

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul formulează plângere împotriva reclamațiilor cu privire la săvârșirea unor fapte de abuz în exercitarea funcțiilor și pentru tergiversarea dosarelor aflate în soluționare, considerând discriminatoriu faptul că atât Primăria Azuga cât și Asociația de proprietari a Bl. 26 nu au răspuns notificărilor sale .

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul arată că magistrații parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov sau Curtea de Apel Brașov tergiversează soluționarea unor dosare penale invocând motive precum „vacanța judecătorească”, ori cu încălcarea normelor de procedură penală și a legii.

3.2. În același sens, petentul arată că la plângerile sale înregistrate la Înalta Curte de Casație și Justiție nu a primit soluțiile, ceea ce constituie un abuz „grosolan” al magistraților și procurorilor din cadrul instanței supreme.

3.3. Deasemenea, petentul arată că la notificările scrise adresate în mai multe rânduri Asociației de Proprietari și Primăriei Azuga nu a primit un răspuns favorabil.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. 13443 din 21.10.2008, în temeiul art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008, Colegiul Director a invocat din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 14478 din 13.11.2008, excepția de necompetență materială motivată, a fost comunicată petentului având în vedere că obiectul petiției vizează exercițiul funcției unor magistrați (judecători și procurori)

4.3. De asemenea, potrivit prevederilor art.2 din O.G. 137/2000, republicată, Colegiul director a pus în vedere petentului să precizeze în concret fapta de discriminare săvârșită împotriva sa, situațiile comparabile tratate diferit în raport cu persoana sa cât și criteriul de discriminare relativ la aspectele sesizate privind Asociația de Proprietari și Primăria Azuga. Colegiul Director a solicitat petentului să își prezinte propriile apărări față de excepția ridicată până la data de 30.11.2008. Până la data soluționării petiției, petentul nu a comunicat propriile apărări și precizări în raport cu obiectul plângerii.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Prin plângerea înregistrată cu nr.13443 din 21.10.2008, petentul arată ca magistrații Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov tergiversează soluționarea dosarelor penale invocând motive de genul „vacanța judecătorească”. Petentul invocă o situație similară, referitor la o plângerea adresată în anul 2006 procurorului „corupt” V A S din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov, considerând că au fost încălcate normele de procedură penală în soluționarea dosarului penal.

5.1.2. Similar, petentul arată că în cauzele aflate pe rolul Înaltei Curții de Casație și Justiție, soluțiile nu au fost comunicate, în mod abuzi de către judecătorii și procurorii instanței supreme, deși aveau obligația de a redacta deciziile în termen de 60 de zile de la pronunțare.

5.1.3. De asemenea, petentul susține că privitor la notificările adresate atât Asociației de Proprietari cât și Primăriei Azuga cu privire la responsabilitatea reparării porțiunii de acoperiș aferentă apartamentului vertical pe care se află apartamentul său și luarea de măsuri corespunzătoare, se pasează responsabilitatea între asociație și primărie fără a se întreprinde nimic.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.** Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.3. Curtea Constituțională a României care a statuat cu valoare de principiu că „principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-

se dreptul la diferență". (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 și altele)

6.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată.

6.6. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

6.7. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei (petenților/petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.8. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.9. Din acest punct de vedere, analizând susținerile petentului și raportat la obiectul plângerii, Colegiul Director observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte corelative înfăpturii actului de justiție, în speță în cursul desfășurării procedurilor penale în fața organelor de cercetare penală și în fața instanțelor de judecată. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”.

6.10. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de Decizia nr.322/2001 publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

6.11. Colegiul ia act de prevederile art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.12. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărârea pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

6.13. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea

desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil sau penal. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

6.14. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

6.15. Colegiul ia act că potrivit Legii nr.304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, art.7 că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr.328 din 25 august 2005 și publicat în Monitorul Oficial nr. 815 din 8 septembrie 2005 prevede în art.7 că: „Judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor” iar în art.8 „Judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, să respecte și să apere demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare.”

În același sens, Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare art. 4 prevede că: „(1) Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.”

6.16. Legea nr. 303/2004 prevede în art. 97 că: „(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. (2) Exercițarea dreptului prevăzut la alin.1 nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

Legea nr. 317 din 1 iulie 2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, prevede în art. 44: „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a

judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată”.

7.17. De asemenea, potrivit prevederilor art. 275 din Codul de procedură penală „(1) Orice persoană poate face plîngere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime.

(3) Plîngerea se adresează procurorului care supraveghează activitatea organului de cercetare penală și se depune fie direct la acesta, fie la organul de cercetare penală”.

Potrivit art. 278 din Codul de procedură penală „(1) Plîngerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului ori ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel sau ale procurorului șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plîngerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior”.

Conform prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală „(1) După respingerea plîngerii făcute conform art. 275-278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plîngere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plîngerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu”.

7.18. Or, având în vedere considerentele expuse, prevederile legale invocate mai sus cât și petiția astfel cum este formulată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza măsurile luate de procurori ori actele efectuate de procurori, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative înfăptuirii actului de justiție, actelor de efectuare a cercetării penale ori asupra hotărârilor judecătorești pronunțate de judecători, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

7.19. Având în vedere motivele expuse și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul Director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. în raport cu faptele care fac obiectul plîngerii privind magistrații invocați în speță, C.N.C.D. neputând să adreseze instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

7.20. Pe de altă parte, în raport cu aspectele sesizate privind notificările adresate Asociației de Proprietari și Primăriei Azuga, Colegiul Director reține că prin adresa înregistrată cu nr. 14478 din 13.11.2008, odată cu excepția de necompetență, petentului i s-a pus în vedere să precizeze în concret fapta de

discriminare săvârșită împotriva sa, situațiile comparabile tratate diferit în raport cu persoana sa cât și criteriul de discriminare. De altfel, petentului odată cu adresa nr. 14478 din 13.11.2008 i-au fost comunicate în scris Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008. Or, petentul nu a comunicat Colegiului director orice informații de natură a reține un obiect al petiției incident prevederilor art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Având în vedere această situație, Colegiul Director urmează a clasa prezentul capăt de cerere pentru lipsă obiect, potrivit art. 34 din procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu **unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul plângerii, sub aspectul capetelor de cerere privind alegațiile de abuz ale magistraților din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov, Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov și Înalta Curte de Casație și Justiție;
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite părților;

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

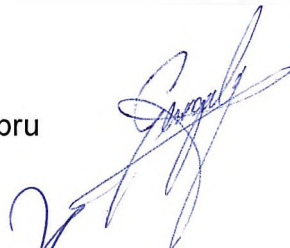
Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

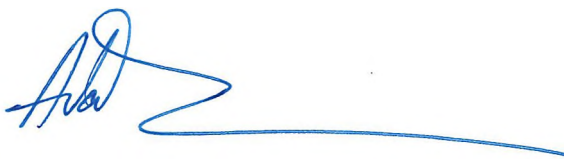
IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

VASILE Monica – Membru

Data redactării 26.01.2009

Red. G.D., Tehnored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

4

)

1

1